

ELFRIEDE JELINEK

Téli utazás

KETTŐ

A szél a szélkakassal játszik
kedvesem háza tetején.
Én azt hittem, ő fűtül rám így,
csúfolja a kivert szegényt.

Szegény örült, ha látta volna
a házra tűzött réz jelet,
tudja, nincs keresnivalója,
itt nem lel nőt, húségeset.

A szél a szívvel játszik éppígy,
csak ott bent halkabb a szava.
Hogy nekem fáj-e, dehogyan kérdik!
A lányuk dúsgazdag ara.

(Wilhelm Müller: *A szélkakas*)

Egyesek elutasítanak, mások utasítanak. Jön az utasítás, megy az utasítás, de hogy honnan hová, arra nem utal semmi. Az igazat az igazolvány mondja, azt senki se mondja, hogy mi bárkit is kiutasítanak, még csak az kéne. Mi mindenkinek adunk valamit. Utasítást, útbaigazítást, helyreigazítást, helyet. Még annak is, akit igazság szerint jobb lenne kiutasítani, kiadni az útját, mutatni neki, merre tágasabb. Aztán

---

* A *Téli utazás* egy 2011-ben íródott, nyolcrészes színdarab. Alapvető „pretextusa” Wilhelm Müller híres romantikus versciklusa (innen a mottó is), illetve Schubert zenéje. Ezt „transzponálja” Jelinek több egymást követő témára: az itt közölt második rész például teljes egészében egy ausztriai bankbotrány költői feldolgozása. A szöveg magáért beszél, de a jobb érthetőség kedvéért a történeti hátteret sem árt ismerni. A klagenfurti székhelyű *Hypo Group Alpe Adria* cég körüli botrány 2008-2009-ben tört ki és hullámai máig nem ültek el. A cég eredetileg Karintia tartományi bankja volt, a rendszerváltást követően délkelet felé terjeszkedett, több száz fiókot nyitott a Balkán országaiban, hiteleket nyújtott, részesedései voltak különféle nagyvállalkozásokban, ingatlanba, utazásba, hajózásba fektetett be. Jörg Haider második kormányzósága idején (1999-2007) Karintia a bank hitbizománya lett, ellenőrizetlen pénzmozgásai csődközeli helyzetbe hozták, viszont minden veszteségért a tartomány vállalt felelősséget. A közel OTP-méretű bankot 2007-ben feltőkésítették és 2008-ban eladták a nála tízszer tőkeerősebb Bayerische LB-nak, a bajor állami banknak. Ebben az átmeneti szakaszban titkos megállapodások szavatolták, hogy a banknak vészhelyzetben tőkeinjekciót nyújtó támogatói csoportok az eladásból hatalmas nyereséget fölözzenek le. Mindez a világméretű pénzügyi válság kirobbanásának idején történt. A bajor állami bank 2009-ben a csőd szélére vitte a Hypo-t, az osztrák állam pedig jelképes összegért kénytelen volt veszteségestől visszavásárolni a bankot, a több mint egymillió osztrák ügyfél miatt. Ezt követte a Hypo államosítása, majd 2012 óta kiárusítással egybekötött visszaprivatizálása. A Hypo körüli visszaélések miatt perek indultak a bank volt vezetői és vezető pénzügypolitikuskok ellen, egy osztrák parlamenti bizottság jelenleg is vizsgálja az ügyet. Miközben dúsgazdag befektetői csoportok több száz milliós hasznot húztak a különféle tranzakciókból, a bank eddig kb. 15-20 milliárd eurójába került az osztrák adófizetőknek. (*A fordító jegyzete*)

fütyülni rá, így csúfolni a kivert szegényt, szegény menekültet. De ez még semmi. Kívül tágasabb, belül lázasabb, a szél játszik, neki is kell valami szórakozás, idejár, odajár, változtat a szélirányon, jön, jön, célirányosan, és fütyül és bög. Valami csörög ott bent. Most öltöztetik a menyasszonyt. Tudják, mit jelent ez, hogy öltöztetik a menyasszonyt? Csinosítják, hogy gazdagabbnak látszon. Valaki odatűz rá egy jelet, egy árjelzést, hogy mindenki lássa, mennyit ér igazából. Igazából nem annyit ér; hogy mennyit, azt valaki más tudja csak, aki gondoskodik róla, hogy a valódi ár sose derüljön ki, ő maga azonban nem látszik, mivel gondosan a háttérben marad. Felmerülnek bizonyos kérdések. Ez a frissen felöltöztetett menyasszony elvileg a földi paradicsomot jelenti majd nekem, de egyelőre csak egy adóparadicsomot jelent, igaz, egy paradicsomi országban. A dúsgazdag ara, kinek sejtelmes magánalapítványokat csúszttattak a fátyla alá, nehogy bárki is láthassa, merre mozog alatta lopva az eladó menyasszony: a Pénz. Nem az ara dúsgazdag, a pénz dúsgazdag, a pénz nem gazdagabbá tesz, maga a gazdagság, a pénz megelégszik önmagával, igaz, sápszédő is van elég, akinek gondja van rá, nehogy fogyásnak induljon. Mármost a pénz. Hogy bírja a rá nehezedő terhet.

A pénz: teher magának. Hová, merre menjen? Merre mutat a szélkakas, ez a játszi réz vagy játszi vas: hol erre, hol arra? Például itt, itt például: mit talál bennünk a pénz? Semmit, hiszen meg se talál minket. Szóval. Ezt a menyasszonyt a tőzsdére viszik, ott a helye, de előtte még föl kell ékszerezni rendesen, különben is olyan csapodár, hol ezzel szemez, hol amazzal, a fátylat később teszik rá, szóval, mit csináljunk, hogy az ara dúsgazdagnak vagy legalább gazdagnak tűnjön? Hogy a nagyobb Bank vegye el, a nagyobb bank, hisz ennek vezetésében olyanok ülnek, akik mindenkinek, na, nem, csak maguknak adnak valamit, továbbá azt szeretnék, ha betesékelnék őket egy nagy házba, és attól fogva az a nagy ház mint egy nagy család vállalna felelősséget a menyasszonyért, akit titokban öltöztetnek fel, elrejtve a kíváncsi szemek, a kíváncsi tekintetek elől. Nehogy bárki is szemügyre vehesse a frigy előtt. A szélkakasok nyikorognak a szélben, valaki forgatja, veszettül forgatja őket, és nem ám a szél, ezeket a szélkakasokat egyértelműen forgatják, igen, valaki forgatja, valaki eddig is forgatta ezt az egészet, önök nem látják? Valaki talált valami jó kis trükköt, és most ott csikorog a jel, a házra tűzött jel, és elutasít, kiadja az útját azoknak, akiknek nincs semmijük, ezért kénytelenek továbbállni, menekülni, ezek örökös földönfutókként sehol sem találnak szép menyasszonyt, mehetnek egyre tovább és tovább, ezeknek a szívével mindig csak játszanak mások, ezeknek a fejében mindenféle örült gondolatok támadnak aztán, rögeszmés képzetek, nem, még azok sem, hiszen az örült rögeszmés képzetek az üresség hívja elő végső soron. A rögeszme abban a kérdésben ölt testet. Abban a kérdésben, amit senki sem tesz fel. Akiknek nem jut szép menyasszony, azok mehetnek ki az ürességbe, a pusztaságba, ahol már csak a szél játszik velük, más senki. A menyasszony szintén forog, forgatják, lassú, nehezkes táncban, ki ne csússzon valami a ruhája alól. Aztán hirtelen egy diadalmas dobbantás páros lábbal. A szoknyák rémülten felcsapódnak a menyasszony feje fö-

lé, mintha mocskos hólé vágódna, vesszőnyaláb ágaskodna, bankjegyeketeg röppen fel, most váltják be a lezsírozott számlákat, a zsírókat, ez a frigy sokba kerül, és még fizetni kell majd érte, most fölözik le a hasznót, szegény számlák pedig ott maradnak végül a földön, ki fizet? Most, hogy a menyasszony dörgő léptekkel elvonul mellette, ki mit fizet a szívével előre és visszamenőleg?

Döng a lépteitől a föld a menyasszonytánc közben, lerepül róla az ékszer, lerepül a haja, döngöl és hengerel, rettentő robajjal ropja, a menyasszony táncol. Kinéz a fátyla alól, nem fenyegeti-e lebukás már most. Nem, nem fenyegeti. Olyan nincs. Nem is kellett volna keresnünk, de mi megtaláltuk, és ki szalasztana el egy ilyen menyasszonyt, aki 1,29 millió eurós eszközállomány mellett 1,43 milliós kötelezettségeket mondhat magáénak; ez az ara még a korábbi nevén fut, ez a hiper-ara, az érzékeny idegzetű, akinek titkai vannak, viszont láthatta az Alpokat, láthatta a tengert, láthatott hajót, autót és repülőt, de kérem, várjanak! Még nem eladó a menyasszony, még nem, de mindjárt igen! Tudom, hogy már nem győzik kivárni, de akkor is várjanak! Akinek menyasszony kell, az várjon. Tessék, a menyasszonynak követelése van, egy korábbi menyasszonynak másodlagos követelése van egy magánalapítvánnyal szemben, csak hát, hoppá, ezt a kötelezettséget nem kell figyelembe venni. Tessék, itt meg egy későbbi menyasszonynak van elsődleges követelése a vőlegényével szemben és visszamenőleges hatályú követelése múltbeli kérőjével szemben, akinek valamikor kiadta az útját, itt meg kérők (kérni mindent szabad!) támasztanak követeléseket későbbi vőlegényekkel szemben, itt már senki sem tudja, ki kitől mit követel, egyedül az adóhatóságnak nincs semmi követelni- és jelentenivalója, mert: a menyasszony táncol! És ez elég is az adóhatóságnak, a menyasszonytánc nyilván fedezni fogja a menyasszony követeléseit, az ara döngeti a padlót, a táncpadlót, ahol a dúsgazdag arák ropják, és a vőlegényeiket dobják, hogy csak úgy reng belé a ház.

Az alapítvány elnökségi tagjai, ők maguk, saját maguk tagjai, mert az alapítvány, ők azok, ugyancsak az övék, azért, mert ők az alapítvány, és egyszersmind az is az övék, nem, fordítva, az az övék, és ezért ők az alapítvány, nem tudom: hallották, hogy ez mind az alapítóké, hogy a bank az alapítóké?, nem, én semmit sem hallottam, ezt már nem alapnak, ezt már alapítványnak hívják, annyi minden, annyi, de annyi minden, ebbe az alapítványba, amelynek tulajdonosait is megnevezhetnénk, annyi minden befolyt és aztán megint kifolyt belőle, igen, eddig minden stimmel, meg tudjuk nevezni a vőlegényeket, és a menyasszonyokat is ismerjük, ők mind-mind előre örülnek már ennek a frigynek, majd annak is eljön az ideje, tessék várni, eljön az ideje hamarosan! Kérem, hallgassanak a menyasszony előéletéről, csak a jövőbeni életét nézzék, most, most tessék élni, ez a menyasszony kizárólag önökre vár, mindegyre csak vár és vár. Elhallgatta az összes gyereket, elhallgatta az adóhatóság elől, elhallgatta a vőlegénye elől, valamennyiünk elől elhallgatta őket, de kérem, mit számít ez! Semmit, az égvilágon semmit, mert azok, akik elől elhallgatta őket, ennek ellenére is elveszik, sőt a legnagyobb örömmel veszik el őt, aki dúsgaz-

dag ara, mert hiszen a menyasszony gazdagsága a világot nyitja ki előttük, egy egész világot nyit meg nekik, nem csak az Alpokat meg az Adriát, meg azt a Hiperszuper akármit, nem! Részesedéseket nyit meg mindenütt, ó, ez az ara nem részvétlen ám az önök sorsa iránt, résztulajdonokkal rendelkezik ez az ara, és a drága megnyitja ezeket a résztulajdonokat az övéinek, olyan tulajdonrészeket nyit meg, amelyekről senkinek még csak sejtelve sem volt, ámbár lehet, hogy a vőlegény mégis csak sejtett valamit, de biztosra akkor sem vehette, lenyomoztatni pedig egészen bizonyosan nem nyomoztatta le a dolgot, a vőlegény nősülni akart, feltétlenül el akarta venni ezt a menyasszonyt, megvette a menyasszonyt, de tudni semmiről sem tudott, látta, hogy a dúsgazdag ara hogyan nevet, felcicomázva, de tudni semmiről sem tudott, csak annyit látott, hogy mennyi rajta az ékszer, látott egy nőt, hűségeset, aki hívogatón integetett feléje.

Paradicsomi arájának, a délibábok asszonyának van kelengyéje, hozománya, adóparadicsoma és magánalapítványa, a szél a csattogó menyasszonyi ruhával játszik, de ami alatta van, annyi minden van pedig alatta, azt csak az nem látja, aki most el fogja venni feleségül. Az csak azt látja, ami rajta van, de azt egyáltalán nem látja, hogy miye van és kije van, és kié ő, a dúsgazdag ara, a vőlegény elvakult, nem látja azt, aki mögötte lapul, aki ugyanúgy élvezni óhajtja a párját, mint ő, nem látja, hogy ott az ötven nyereszkesedő, az ötven nyereségrészesedő, akik élvezni fogják a menyecskét, alighogy feleségül vette, nem látja a feltáruló sötét, mögöttes okokat, nem látja, hogy hová lökik majd bele, a szakadékokat, nem látja, hogy rajta kívül mindenki hasznot fog húzni, mindenki nyereséget söpör, csak ő nem, pedig mekkora nyereség lesz ez neki, álmait erről szövögeti, de abból nem eszik, de nem ám! Nem, ő nem élvez többé, a vőlegénynek nincs ezen se nyeresége, se haszna, azt mások élvezik helyette sokan, folyik nagyban az élvezkedés, nyereségsöprés és haszonhúzás, sokan élvezik, nem a társadalom, annak nem sok jut az egészből, a társult nyereszeknek annál inkább. Azok mindig élveznek, most is besöprik a magukét, naná, majd nem, egy ilyen fényes lagziban! A nagy társaságok, azoknak nem kellenek nyereségrészesedési papírok, azok élvezettel részesednek mindjárt az első perctől, azok kieszik a menyasszonyt a papírból, azok kizabálják a menyasszonyi ruhából, azok mindenestől felfalják a dúsgazdag arát, a lányt, az önökét, aki dúsgazdag ara, azt a sok-sok leányt, azt a sok-sok résztulajdont és társaságot, akik valamennyien gazdagok és gazdagítanak, még ha nem is minket, még ha messze távol is, Jersey szigetén vagy a csattogó állkapoccsal, nagy pofával vigyorgó Kajmán-szigeteken, Szent Ulrik karintiai hegyén vagy a völgyekben, ahol a jachtok siklanak és mindig olyan jól kiismerik magukat, nem csak a vízben, a zavarosban, de minden másban is. A vőlegény üres kézzel áll ott. Átnézhet az ujjai között, mert amiről azt hitte, meg tudja tartani, az mind elfolyt. A vőlegény most már csak integethet távolodó menyasszonya után. Elvették tőle. Már sejtí, már tudja. Itt nem volt keresnivalója, nem lelhetett nőt, hűségeset. A vőlegény a menyasszonyt akarta, csak őt látta. Nem nézett utána rendesen annak, mit rejt a menyasszony a ruhája alá. Na, szóval.

A szél a most már haszontalan szélkakassal játszik. Többé nincs szüksége rá. A vőlegény nem nézett utána időben, hogy mit mibe kell majd tennie, ha sikerül elvennie a menyasszonyt. Leendő teendőiről senki sem világosította fel. Neki csak az volt a fontos, hogy jól bevásároljon. Nem látott semmit. Ezt a menyasszonyt el kellett adni, de ezt ő nem látta. A menyasszony mindig a talpára esik, folyton csókolgatják, nem a vőlegény, a csókosok, udvarolnak neki, szabad nekik, pedig a menyasszony nem szabad, hiszen menyasszony, már nem szabad, mégis, annál szabadabb, minél menyasszonyabb, sőt csak most igazán szabad.

Senki sem gondolta, hogy ez lesz, aztán mégis. Most megcsókolja a vőlegénye, de többet nem kap belőle. A menyasszony nyereség. De nem a vőlegénynek. Horribilis nyereség. Ilyet nem adunk ki csak úgy egyszerűen a kezünkéből, tessék elvenni és zárolni mindent, aztán a kisebbségi részesedéshez megszerezni a vétőjogot, és megint zárolni, a vétőjogos alapítvány pedig szépen ráteszi a kisebbségi részesekét a menyasszonyra, nehogy olajra lépjen, mielőtt férjhez adják. Mások persze olajra léptek, de előbb csináltak vele egy alapítványt, az ara ne mozogjon, ha lehet, maradjon helyben és vegyen mindent számba, ami az övé. Az ara egy kövön ül és számol. Számba veszi az ékszereit, a dúsgazdag ara megszámolja, mi minden az övé, övé a kisebbségi vétő az Adriában, a szépséges Adriában, csodaszép, akár a menyasszony, ez a tenger, ez az adósságtenger, de ha az övé, a menyasszonyé, akkor egyszeriben ez is értékesé válik, és ezt is meg lehet venni. És ha már az Adria kapós, akkor az Alpok is. Kap is rajta a vőlegény. Rá is ígér a vőlegény. Ilyen olcsón az életben nem kap többé menyasszonyt.

Röhögés harsan. Hangokat hallok. Röhögnek. A vőlegényen röhögnek. Kapva kap a menyasszonyon, megveszi a dúsgazdag arát, hogy ő is dús és gazdag lehessen. A tenger eladható-megvehető, az Alpok eladható-megvehető, fő, hogy meglegyen a vétőjog, és a kisebbségi nyereségnek, az alapítványnak megvan, ahol pedig már van valami, oda biztos, hogy jön még más is. Hiszen hozzá, a dúsgazdag arához tódul mindenki, rajta, a gazdag menyasszonyon áll és bukik végül is minden. Az ő adattárolójában tűnik el a tranzakció nyeresége, ez a transzatlanti nyereség, illetve de-hogy, a vőlegénynek történt eladás nyeresége, márpedig a vőlegény határainkon belül élő, olyan belföldi, aki még soha nem járt külföldön, külföldi nőt soha nem venne feleségül, ez természetes, csak ezt, akit ő maga szemelt ki magának. Az eladás nyereségét elviszi a menyasszony, elviszi az esküvői ékszer, a menyasszonyi csokor, hogy abba mi pénz ment bele, virágnyelven ki sem fejezhető, a nyereségnek lába kel, a nyereséget mind elnyelte a menyasszony. Fölszívta az utolsó centig. Nem hagyta, hogy a vőlegénye bármit is lásson belőle. A vőlegénye karjaiból ráncigálták el a menyasszonyt. Gyűrötten lógó szoknyája, összemocskolt leple alatt most keselyűk fészkelnek, elvégre ők is részesülni akarnak a zsákmányból, a csődkeselyűk, ezt derekasan megszolgálták, nna.

A pénz ott susog a fák koronájában, alig hallani, de ott van. Már semmi sincs meg belőle. Volt, nincs. A szél a szélkakassal játszik. A szél a szívvel éppígy, csak itt bent,

de ott kint, ott mi játszunk, mert játszani csak mi tudunk igazán, nálunk például igazi népi zene szól, gyorspolka, hétlépés, mi pedig a menyasszonyi fátyollal játszunk, földig ér és szinte teljesen beborítja a menyasszonyt, és akkor, hipp-hopp, eltűnik valami a ruhája alatt, apránként minden eltűnik a leplei alatt. Nna. Volt, nincs. Senki sem vette észre. A menyasszonyi ruha domborodik, játszik a szél, a kémény tetején fogait csikorgatja a szélkakas, de hát mit tehet szegény? Már nem állhat útjába a frigynek, elkelt a dúsgazdag ara. Hogyan-miként, nem árulta el senki. Ugye, önök sem árulják el? Árulták pedig, el is kelt a menyasszony; amit kaptak érte, a hozadék, mindaz, ami be lett váltva, nem apróra, az most apránként, kész megváltás, eltűnik a ruhája alatt, a szélkakas már csak magával játszik, és míg ő magában játszik, micso-da könnyebbség, ott lent, suba alatt folyik az árusítás. Az árusítóhely éppen most zár. Ez az ara már nem lesz még egyszer kapós. Ott lent, suba alatt, folyik a kiszolgálás. Nem, ez nem szolgálat, nem jótékonykodás. Lassan megtudjuk, miért díszítették fel a menyasszonyt és kinek. Hát a vőlegényének, csak az nem győzte kivárni, most aztán várhatja az idők végezetéig! A szél a bankjegyekötegekkel játszik, a menyasszony szoknyája alá csúsztatja, ősi népszokás, a menyasszony örül, egyre többet és többet kap, és neki semmit sem kell elővennie, magát kell odaadnia, de nem ám ajándékba, drágán kell eladnia saját magát, szépen el is kel, azazhogy, kapnak rajta szépen, pirulva igazítja meg a ruháját, valami félrecsúszott, látszik?, nem!, és a melltartó pántja?, nem, ez mind a ruhája alatt marad, a befektetők nyúlnak utána, nekik élvezeti jogaik vannak, a nyereségből részesedést kapnak, előre kikötötték, de még nem jár nekik, még nem élvezhetik a hasznuk, majd csak később. Hiába van valakinek joga, az a jelenben édeskevés, mert mindig másokon van az élvezés sora. A vőlegény, szegény, nem élvez. Nem élvez a mafla, és bár szóra nyílik a szája és kérdez, haszna abból se lesz. A menyasszony átlép egy kövön, a botránykövön, az esküvőt rég tárgyalták a felek, különben nem öltöztették volna fel a menyasszonyt, ha nem tárgyalták volna le az esküvőt már réges-régen. Igen? De akkor nekem hogyhogy nincs erről tudomásom? Hogyhogy nincs arról tudomásom, hogy ki öltöztette fel a menyasszonyt? Ugyan kérem! Minek ebből ekkora ügyet csinálni? Megéri? Nem. Csak az ügyeskedőknek, az ismeretlen széptevőknek. Csak nekik, főleg. Jobban jár, ha nem ismeri őket.

Ez az esküvő már rég le volt tárgyalva, jóval azelőtt le lett tárgyalva, hogy a kérők megjelentek a színen. Különben nem lettek volna kérők sem, nem lett volna értelme felöltöztetni a menyasszonyt, ha nem lett volna lepacsizva az esküvő. Na és ha a vőlegény az utolsó pillanatban olajra lép? Akkor nincs ez az egész kenésre alapozott, jól megolajozott alapítvány? Ha a vőlegény visszalép még idejében, akkor nem valósul meg az alapítványi egyezségbe foglalt és főleg pénzben folyósított menyasszony-támogatás. Csakhogy a vőlegény nem tudott semmiről és ezért nem is lépett volna vissza. De nem ám, soha! Az se tartotta volna vissza, ha inge-gatyája rámegey. Hiszen ő csak a szépséget látta, teljesen elvakult tőle. A vőlegényt átvették. A menyasszony nem az volt, aki. Pedig nem könnyű elhíttetni valamiről, hogy szép, ha nem

az, mert hiszen mindenki látja, és tessék, mégis sikerült a szemfényvesztés. A hozományt eltapsolták. Mindenki tapsikol örömeiben. A hozomány. Mit hoz a menyasszony a házasságba? Ezt az esküvő előtt szabályozni kell, különben megvezethetik az embert. Különben nem buli a dúsgazdag ara, ha az alapítvány nem fog lasszóval valakit, aki már az esküvő előtt belesétál a csapdába. A fogás alapja: az alapítványok. Legyen hol felfogni, felgyűjteni a hasznot. Valahová csak kell mennie a pénznek. Ott kell lennie, de látni ne lássa senki. A vőlegény lássa, de amit ő lát, az úgyszem az. Hiszen ő mindig másfelé néz. Nem néz utána, hol a mocsok. Nem néz utána, hol a della, hol a kavics. Nem néz utána a százaléknak, a zúzaléknak, csak azt látja, hogy milyen szép széles utat lehet építeni belőle. A manit szépen besöprik mind, az asztal alá.

A menyasszony csak ül és dagadtra zabálja magát. Olyan már, mint egy óriási zsák. Jó kövér zsákmány a vőlegénynek. Az nem is tehet mást, mint amit tesz. Minden le van zsírozva. Az alapítvány beszerzi a fátylat, aztán szépen bebújik alá. Nincs is ott több hely. Ehhez az álfátyolhoz kell az alapítvány. A házasságot megkötik. Az ara kezét elnyerik. A csókosokat jól tartják, jól járásukról most már a menyasszony gondoskodik. A menyasszony nagy nyereség és nagy nyereség, elsősorban saját magának. Főnyereség saját magának. Ő kap meg mindent. A ház mindig nyer. Ez rajta van a jelen, amit kitűztek rá. Ahány ara, annyi találat. Ki ne akarna eltrafálni egy menyasszonyt, ha aztán csak és egyedül az övé lehet? A menyasszony a zsákmány. A menyasszony a nyereség. Úgy tart feléd a mosolya, mint egy pisztolylövés, de azt már nem érzi senki. Jön a menyasszony, a fátyol alatt imbolyogva lejt el, csak ha már férjhez adták, akkor láthatod. Akkor föllebben a fátyol, de ami alatta volt, az már réges-rég nincs sehol. A menyasszonyt férjhez adták. Senki nem kérdezi semmiről. Míg élünk, meg ne kérdezz, mondja a vőlegény, valójában ő az, aki szünet nélkül kérdéseket tesz fel. De már késő. Elkésett vele. A menyasszony már igent mondott. A menyasszony már felelt a kérdésre. Odanyújtotta egyik kezét az adóparadicsomból. A vőlegény úgy sóvárog, majd eleped. Ha látnák, hogy mereszti a szemét! Ettől fogva egyebet se lát, csak a menyasszonyát!

Jó. Nem fog belerokkanni, csak összejön neki majd, ami kell. Amúgy szegény lánnyal ez a vőlegény sose jönne össze. Még mit nem! Szegény a szegénnyel összejön, de ki látja, ki tud róla! Ugye, tudják? A lányuk dúsgazdag ara! Most veszem először rendesen szemügyre, és tényleg: a lányuk dúsgazdag ara. Gratulálok! Végre bekötötték a fejét, elvégre dúsgazdag ara, de közben ő maga sajna eltűnt a saját lepelle alatt. Senkinek se jó, ha zsákmány lesz belőle, senki se tudja, hol keresse a nyomát, senki se fejt meg, hová vezetnek a nyomok, az elillanó zsákmány nyomai, senki se tudja, kinek a nyomait kellene követnie. Gratulálok!